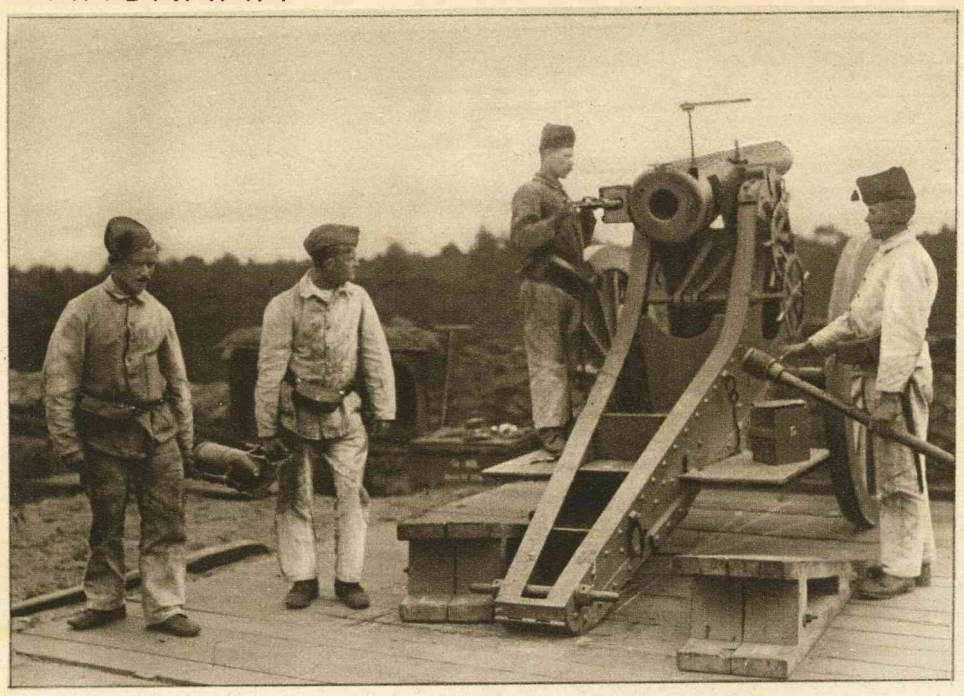
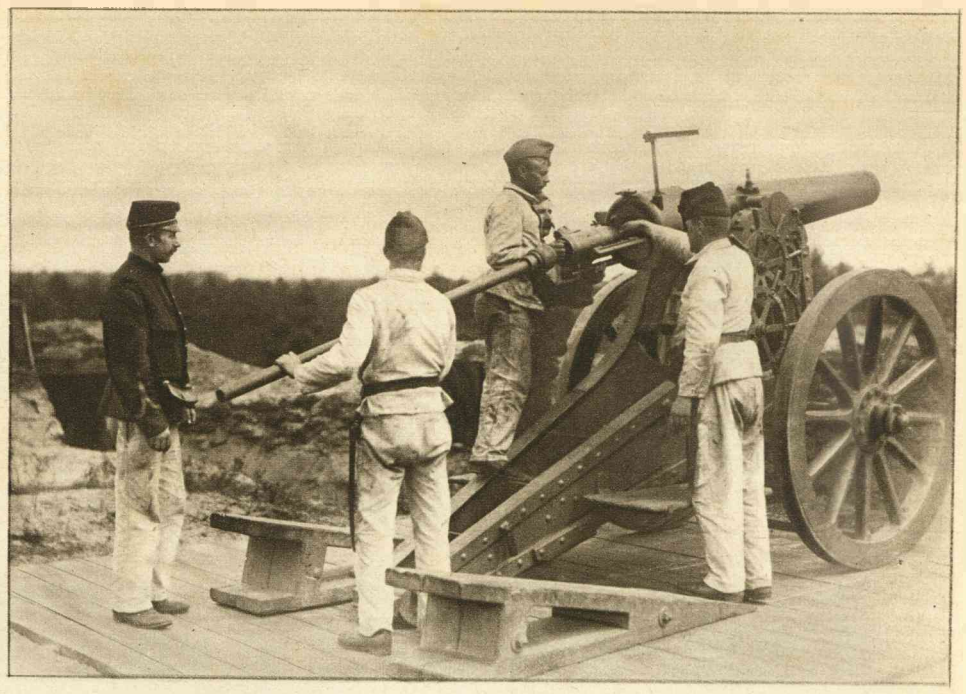

SCHIETOEFENINGEN MET VELD- EN VESTINGGESCHUT.

Verleden week werden te Oldenbroek onder leiding van den kolonel der artillerie F. Dell, groote schietoefeningen gehouden met veld- en vestinggeschut. Onze fotograaf werd in de gelegenheid gesteld, deze oefeningen mede te maken en vervaardigde de op deze pagina weergegeven foto's. — Hierboven, links: Een kanon van 15 c.m. kort. Het stuk is geopend, terwijl het projectiel wordt aangedragen. Rechts: voor het inbrengen van het projectiel wordt de sluitdop verwisseld tegen een slagdop.

king van zijn gemoedsstaat op zijn gezicht te vinden. Geen zweem van een kans. Als er nog iets van uitdrukking op dat gezicht was, zou het die van een volkomen versteende geblaseerdheid kunnen heeten. Doch opnieuw verscheen een glimlach op het stijve gelaat ; de oogleden werden nu neergelaten, en terwijl de hand, à l'instar van schuldelooze maagden op het tooneel, aan de bloemen pulkte, werd de mond langzaam geopend, en klonken de beteekenisvolle woorden :

„Ik ben vandaag 12½ jaar hier in betrekking, mijneheeren."

Het effect was misselijk. Zoo plechtig en eenvoudig als de toon der mededeeling was, zoo, zeg maar, onfatsoenlijk was de houding van het publiek. De meesten barstten in schel gelach uit. Daarna haalde er een zijn neus op, een ander maakte met den duim onderlangs de kin het beruchte gebaar van „noppes," bij onze zuidelijke naburen „la barbe" geheeten. Weer een ander schudde de uitgespreide hand heen en weer met de beduiding van „als je mij wil nemen, moet je vroeger opstaan." De expediteur Silleman, die het weten kon, want ongeveer een half jaar geleden was zijn eigen 12½-jarig ambtsfeest „onopgemerkt voorbijgegaan", fluisterde naar Reeders, die ook een onopgemerkt jubileum achter zich had, iets van: „Hij zal er vet van worden !"

Zoo reageerde elk naar zijn aard op Hermans' mededeeling, maar allen hadden eigenlijk pleizier in deze talentvolle mise-en-scène. Hij was goed ! Allemachtig goed ! Als de inhalige baas het nou nog „onopgemerkt" liet voorbijgaan, dan was het waarlijk de schuld van den jubilaris niet. Die Hermans mocht dan niet veel zèggen, maar zijn hersens werkten.

Hij had het maar fijntjes in mekaar gezet. Daar had geen sterveling van terug. Silleman en Reeders en de looper onlangs hadden niet gedurfd ; niemand hunner had den baas iets van hun jubileum laten merken ; geen briefje ; geen mededeeling, geen zinspeeling zelfs, niets. . . . . Maar Hermans was er achter ; dit kon niet misloopen. Allen voelden met hem nu een zekere belangengemeenschap ; het was hun te moede alsof zij allen in deze vernuftige komedie meespeelden, en toen de zwijgzame maar geslepen hoofdrol hen allen plotseling met één alomvattend knipoog tot zijn hoogte ophief, was stilzwijgend de samenzwering tot stand gekomen.

Hermans' knipoog dankte zijn ontstaan aan een eersten blijk van succes : De procuratiehouder Janssen, die al lang door zijn groote glasdeur naar hun ongewone drukte had zitten kijken, was opgestaan en naderde.

„Hij bijt," fluisterden de conspirators elkaar toe, kuierden kwasi-achteloos (maar ondertusschen déden ze het toch maar !) naar hun plaatsen, en bootsten aldaar bedrieglijk de noeste vlijt na, terwijl ze zich voorbereidden, vooral niets te missen van den nu ophanden dialoog.

„Wat is er aan de hand, Hermans ?" aldus wendde de man der procuratie zich tot den door bloemstuk en gelukwenschen geflankeerden rekening-courant-boekhouder.

Aller oogen waren op den aangesprokene gevestigd. Hoe zou hij zich houden ? Zou misschien deze voortreffelijke regisseur — want dat was hij — ; zou misschien deze uitnemende tooneelspeler — want dat was hij ook — zou hij, nu het puntje bij het paaltje kwam, zich flink houden, en als een ronde jongen (of als een vierkante jongen, wat hetzelfde is,) durven getuigen van zijn jubileum, daarmee dus van zijn zoo kunstig in elkaar gezette scène ? Of zou hij — de stakkerige zielen konden zich moeilijk in een algeheele openlijkheid indenken — of zou hij de „blijken van belangstelling," zoo overstelpend hem omringend, negeeren, of ze althans verkleinen tot onnoozele verjaarsgeschenkjes? Of anderszins? Wat zou hij doen ?

Men vergete niet, dat het gevoel van saamhoorigheid met Hermans ook op het egoïsme berustte. Immers als er één jubileum over den dam was, volgden er meer. Wat de baas voor hèm zou doen, was ook in de toekomst den anderen beschoren op hun eventueele ambtsfeesten . . . . ."

„Wat is er aan de hand, Hermans ?" hernam de procuratiehouder, toen de aangesprokene met een soort van nederige onwilligheid de oogleden neergeslagen en zwijgend wat als verlegen bedoelde gezichten getrokken had.

„Mijnheer Janssen," zoo kwam Hermans nu los, „mijnheer Janssen. Ik heb vandaag de eer, twaalf en 'n half jaar de betrekking van rekening-couranthouder te dezer plaatse te bekleeden."

Het was mooi gezegd. Véél sprak de man niet, maar àls hij sprak .... nóu . . . . Dit moest de heer Janssen erkennen.

En hij deed zulks ook in zijn diepste binnenste. Naar buiten deed hij zich echter meer ongegeneerd voor.

„Ja ?" zei hij ongeloovig, en lachte eens. — „Ja," beaamde Hermans schuchter.

„Maar waarom hebt u dat dan niet eens gezegd ?"

Hermans deed of hij het in Keulen hoorde donderen. — „Gezegd ?" vroeg hij zoo verontwaardigd alsof men hem had voorgesteld een inbraak met voorbedachten rade plus moord te bedrijven.

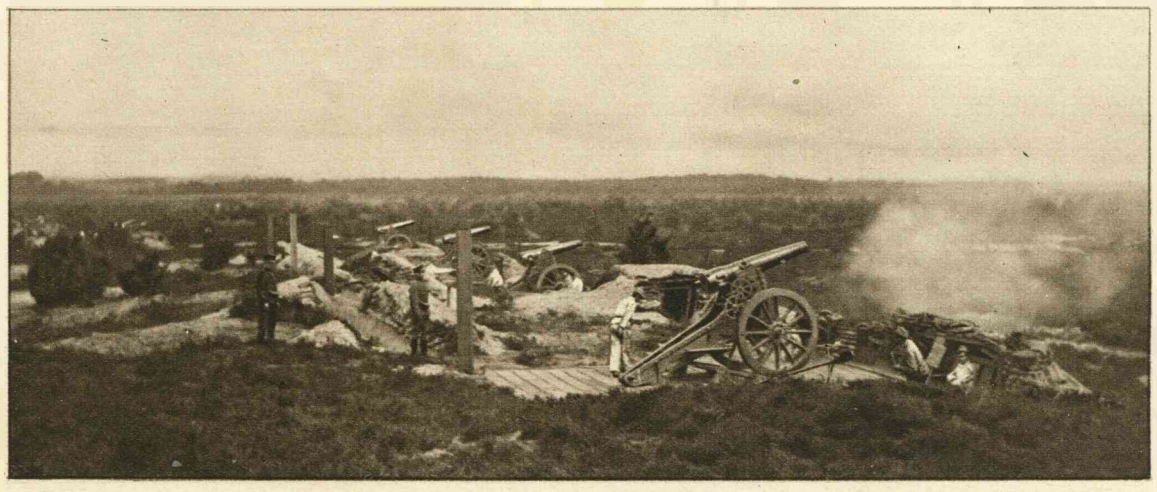
„Ja, gezègd," lachte mijnheer Janssen.

„Maar . . . . maar . . . . dat . . . . dat . . . . kan je . . . . toch niet doen . . . .," stotterde hij zeer kunstig, „'n mensch . . . . heeft . . . . zijn . . . . eergevoel."

„Maar . . . . dit . . . . dan ?" lachte de procuratiehouder, en wees in een weidsch gebaar op bloemstuk en telegrammen.

Gelukkig begreep Hermans niet precies, en zijn moeizame herseninspanning werd onderbroken door mijnheer Janssen's mededeeling, dat hij hem in elk geval van harte gelukwenschte. Terwijl de geheimzinnige en min of meer (zeg maar : meer) argwanende Janssen over de beteekenis van dit „in elk geval" weer zat te peinzen, verwijderde de procuratiehouder zich, en ging het privé-kantoor van den patroon binnen om van een en ander rapport uit te brengen. Over-vrindelijk werd zijn mededeeling niet ontvangen, dat moet gezegd worden.

(Zie vervolg op pag. 6.)

SCHIETOEFENINGEN MET VELD- EN VESTINGGESCHUT.

Een batterij van 15 c.m. kort. Het rechter stuk is afgevuurd en loopt door den terugstoot tegen de achter de raden geplaatste wiggen op. *(foto's „Holland").*

Door de fusie van het van Regeeringswege gesteunde Centraal Bureau voor Vreemdelingenverkeer en den Bond van Vreemdelingenverkeer-vereenigingen kwam voor kort de Alg. Ned. Ver. v. Vreemdelingenverkeer tot stand, welke met steun van de Regeering en onder de sympathieke leiding van Baron van Tuyll van Serooskerken het werk ter bevordering van het Vreemdelingenverkeer krachtiger dan ooit zal opnemen. De A. N. V. V. hield 7, 8 en 9 Juli een algemeene vergadering in Zandvoort, welke badplaats haar beste beentje voorzette om de gasten, van uit alle oorden bijeengekomen, te ontvangen. Behalve door de mededeelingen, van de bestuurstafel gedaan, was deze bijeenkomst vooral belangrijk om de uitmuntende voordracht door den directeur van het bureau der vereeniging, den heer Gantvoort, over de directe en indirecte voordeelen van het Vreemdelingenverkeer, gehouden.

Onze foto geeft het moment dat de afgevaardigden door den burgemeester van Zandvoort (figuur in het midden op het bordes met ambtsketen) werden ontvangen. Links van hem staat de heer Baron van Tuyll, voorzitter der A. N. V. V.